

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: V. Z., nar. X, ev. č. X, X
státní příslušnost: B. r.
pobytem v ČR: X
t.č. adresou pro doručování: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2023, č. j. OAM-1337/ZA-ZA11-D02-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2023, č. j. OAM-1337/ZA-ZA11-D02-2023, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl tak, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb.,

o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný stanovil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), je Polská republika.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně v žalobě nejprve obecně uvedla, že v předcházejícím správním řízení byla zkrácena na svých právech, neboť napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadami, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost. Podle žalobkyně byl porušen čl. 3 odst. 1 a čl. 9 dublinkého nařízení a dále ust. § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí.
3. Žalobkyně především poukázala na to, že má manžela, kterým je pan K. P., nar. X, jemuž byla v ČR udělena mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany od prosince 2021. Manžel se aktivně účastnil protestů po prezidentských volbách v Bělorusku v srpnu 2020 a přitom byl policií těžce zraněn. Do ČR se dostal v září 2020, léčil zde v nemocnici následky zranění a požádal o mezinárodní ochranu. Žalobkyně se také účastnila všech protestů v Bělorusku, měla ale štěstí a nebyla zadržena.
4. Žalobkyně uzavřela sňatek s K. P. dne X, tedy až po odchodu z vlasti a po udělení mezinárodní ochrany manželovi. V tomto směru žalobkyně odkazuje na čl. 9 dublinkého nařízení, který výslovně uvádí, že v takovém případě není rozhodné, zda rodina vznikla již dříve v zemi původu. Nutné je pouze to, aby osoby vyjádřily své přání na posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v konkrétním členském státě EU písemně. Toto žalobkyně a její manžel učinili dne 13. 11. 2023. Uvedenou skutečnost žalovaný potvrzuje v napadeném rozhodnutí na str. 2. Nicméně na str. 3 se žalovaný zabývá jednotlivými kritérii pro určení příslušného členského státu a dokonce vylučuje aplikaci čl. 9 dublinkého nařízení na situaci žalobkyně ze zcela nesrozumitelného důvodu: *„Tento článek se vztahuje na případ, kdy členský stát, který není odpovědný, zasílá žádost do jiného státu. Kritérium uvedené v čl. 9 nařízení Evropského parlamentu a Rady není tedy v případě výše jmenované aplikovatelné.“*
5. Výše citovaný závěr žalovaného z napadeného rozhodnutí je zcela nesrozumitelný a nepřezkoumatelný. Ze znění čl. 9 dublinkého nařízení nevyplývá, že by měla být jeho aplikace omezena pouze na určité případy předání žadatele do jiného členského státu. Jde o jedno z kritérií pro určení příslušného členského státu, přičemž kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III. dublinkého nařízení. Zmíněné kritérium v čl. 9 je zařazeno ještě před čl. 12 dublinkého nařízení, které žalovaný nakonec ve věci žalobkyně aplikoval. Pro posouzení žádosti žalobkyně je tak podle žalovaného příslušné Polsko. Naproti tomu vyloučení aplikace čl. 9 dublinkého nařízení na případ žalobkyně je nesrozumitelné a stručné, a ze sdělení nelze vyčíst, na jakém právním základě žalovaný vyloučil aplikaci právě tohoto článku.

6. Žalovaný také konstatoval, že neshledal důvody pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení, neboť žalobkyně dosud s manželem nesdílela společnou domácnost, vzájemně se navštěvovali v Polsku a v ČR, protože rozhodnutí nemůže představovat nepřiměřený zásah do jejich rodinného života. Způsob dosavadního rodinného života žalobkyně s manželem však není relevantní, neboť se na případ žalobkyně měl vztahovat čl. 9 dublinského nařízení, jenž požaduje pouze to, aby žadatelka měla rodinného příslušníka požívajícího mezinárodní ochrany v některém členském státě a aby společně s ním písemně vyjádřila své přání na posouzení žádosti v tomto státě.
7. Žalobkyně také poukázala na to, že nemá možnost si upravit svůj pobytový status v ČR prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců. Má teoreticky možnost podat žádost o dlouhodobé vízum rodinné, které je i v současné době občanům Běloruska vydáváno, nicméně žádost by musela podat na Zastupitelském úřadě ČR v Minsku, což u ní nepřichází v úvahu, neboť ji běloruské bezpečnostní složky hledají. Do Běloruska tedy cestovat nemůže. V jejím případě není možné ani podání žádosti ve vízovém centru v Drážďanech, neboť vedle uděleného povolení k dlouhodobému pobytu ve státě EU je pro podání žádosti vyžadována také minimální doba pobytu v daném státě, a to v délce dvou let, což žalobkyně nesplňuje. Jedinou možností je tedy žádost o udělení mezinárodní ochrany, která je v případě žalobkyně zcela adekvátní, neboť žalobkyni hrozí aktuálně v Bělorusku vážná újma.
8. Žalovaný tedy v případě žalobkyně nesprávně posoudil kritéria pro určení příslušného členského státu, nesrozumitelně a nepřezkoumatelně vyloučil aplikaci čl. 9 dublinského nařízení a nesprávně rozhodl o určení Polska jako státu příslušného pro posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.
9. Pro účely přiznání odkladného účinku žalobě žalobkyně ještě uvedla, že její manžel K. P. má v ČR práci a žalobkyni coby svoji manželku živí. V Polsku naopak žalobkyně žádné zázemí nemá, do září 2023 pobývala v Krakově a živila se jako taxikářka. Po sňatku s manželem se přesunula k němu do ČR. Žalobkyně je povoláním zubařka a předpokládá, že až se naučí jazyk a vyřídí si uznání kvalifikace, bude mít dobré vyhlídky na pracovní uplatnění v ČR, a bude tak i přínosem pro ČR.
10. S ohledem na výše uvedené žalobkyně soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. V podaném vyjádření žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost žalobních námitek a současně s nimi nesouhlasí. Žalobní námitky neprokazují, že by žalovaný v průběhu správního řízení porušil právní předpisy a vydal nezákonné nebo nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Podle žalovaného nebylo v případě žalobkyně naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III dublinského nařízení, které by určilo příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. V dalším žalovaný odkázal na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí, při jehož vydání postupoval v souladu s dublinským nařízením a správním řádem.
12. S ohledem na výše uvedené, kdy žalobkyně nebyla žádným způsobem zkrácena na svých právech, žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Zdejší soud přezkoumal bez nařízení jednání za podmínek uvedených § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), v rozsahu uplatněných žalobních bodů, dle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí, s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany, i ke dni vydání rozhodnutí soudu, napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná.**
14. Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž jen podmínky pro aplikaci ust. § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
15. Žalobkyně formulovala v žalobě své výtky vůči napadenému rozhodnutí velmi přesně. Nesprávnost, nesrozumitelnost, a tedy i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřovala především ve špatném výkladu článku 9 dublinského nařízení a jeho neaplikaci na její případ, ačkoliv pro jeho užití byly splněny podmínky. Žalobkyně a její současný manžel K. P. se ve vlasti účastnili protestů po prezidentských volbách v srpnu 2020, přičemž žalobkyně měla štěstí, nebyla zadržena ani zraněna, naproti tomu pan K. P. byl těžce zraněn a následně léčen v ČR, kde mu byla udělena doplňková ochrana od prosince 2021. Dne 9. 8. 2023 uzavřel sňatek s žalobkyní, tedy až po odchodu z vlasti, nicméně to dle žalobkyně není z hlediska aplikace čl. 9 dublinského nařízení rozhodné. Rozhodné je pouze písemné sdělení přání obou osob, aby došlo k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v tom členském státě, v němž již požívá mezinárodní ochrany rodinný příslušník (manžel). Takové písemné prohlášení oba učinili dne 13. 11. 2023. Žalobkyně dále nesouhlasila ani s výkladem článku 17 dublinského nařízení, jak jej provedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, neboť způsob dosavadního rodinného života, jak jej vedla žalobkyně s manželem ještě před uzavřením manželství, není relevantní při posouzení věci, protože na její případ se měl vztahovat právě článek 9 dublinského nařízení.
16. Podle článku 3 dublinského nařízení posuzuje žádost o mezinárodní ochranu jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III dublinského nařízení.
17. Podle čl. 7 odst. 1 dublinského nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v této kapitole III dublinského nařízení.
18. Podle článku 7 odst. 2 dublinského nařízení se určuje členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III, na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.
19. Podle článku 9 dublinského nařízení platí, že pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.

20. Podle článku 12 odst. 1 dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
21. Dle článku 17 odst. 1 dublinského nařízení se může každý členský stát rozhodnout odchylně od čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když není podle kritérií stanovených tímto nařízením příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené.
22. Soud nejprve ověřil skutková zjištění a závěry o nich ze správního spisu a napadeného rozhodnutí. Z údajů poskytnutých žalobkyní k žádosti o mezinárodní ochranu, a také z pohovoru se žalobkyní (provedeno dne 6. 10. 2023) v jazyce ruském za přítomnosti tlumočníka z ruského jazyka, a také ze svědecké výpovědi K. P., manžela žalobkyně (provedeno dne 6. 11. 2023), soud především zjistil, že žalobkyně je běloruské státní příslušnosti, disponuje povolením k pobytu v Polské republice, které si vyřídila, neboť tam nějakou dobu žila (původně tam žila na polské vízum), nyní však chce žít se svým manželem legálně v ČR. Z vlasti, kde byla naposledy na návštěvě, vycestovala dne 22. 9. 2023 autobusem do Polska, kde již pobývala celý rok, a to ode dne 3. 5. 2022. Poté, co žalobkyně odjela, začala se o ni ve vlasti zajímat policie. Žalobkyně si nemůže vyřídit české vízum, neboť se Bělorusům nevydávají. Důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že žalobkyně chce legálně žít v ČR se svým manželem panem K. P., který má zde udělenou doplňkovou ochranu. V ČR žije na základě udělené mezinárodní ochrany také manželův otec, ale na jiné adrese. S manželem se žalobkyně zná již od roku 2015. Pak měli ve vztahu krátkou přestávku a znovu se spolu začali úzce stýkat asi od podzimu 2022. Vzájemně se navštěvovali v ČR i v Polsku. Museli uzavřít sňatek po internetu, neboť manžel žalobkyně nemohl získat v zemi původu potvrzení o svém stavu. Na velvyslanectví Běloruska nesmí. Následně ale zjistili, že sňatek lze v USA uzavřít on-line. Uvedeným způsobem tedy uzavřeli sňatek dne 9. 8. 2023 (doklady o tom jsou založeny ve správním spise). Žalobkyně dosud nemá hlášené společné bydliště s manželem, neboť pronajímatelka bytu souhlasí s pronájmem pouze pro 1 osobu. Problémem jsou peníze. Manželé se budou snažit o společné bydlení. Ke svému zdravotnímu stavu žalobkyně uvedla, že užívá léky 1 x týdně na artritidu, jinak je v pořádku.
23. Manžel žalobkyně K. P. v rámci svědecké výpovědi sdělil, že má rovněž běloruskou státní příslušnost. Seznámil se s manželkou v roce 2014 nebo 2015, nejprve byli kamarádi, měli společné koníčky, ale vztah tehdy nevyšel, hrál roli asi věkový rozdíl, žalobce byl příliš mladý. Změna nastala až v covidovém období, kdy běloruská vláda skrývala informace o této nemoci, všichni seděli doma, život se zastavil, a teprve na jaře 2020 se vše začalo vracet k normálu. Tehdy se rozhodli s žalobkyní, že budou spolu, a že chtějí uzavřít sňatek. Od května pak začaly přípravy k prezidentským volbám, vedly se politické debaty, přičemž žalobce je osobou, které na rodné zemi záleží, a proto se účastnil různých politických akcí. Žalobkyně se účastnila také, i přesto, že žili ve dvou městech. Najednou byl srpen po prezidentských volbách a začalo vraždění a střelení do lidí. Žalobce byl hned v první vlně poškozených, měl středně těžké zranění a začala se o něj zajímat policie. Při pobytu v nemocnici se rozhodl, že se musí postarat o své blízké, aby nebyli pronásledováni. Nakonec jej přijala ČR v rámci programu Medevac. Přijel i

se svým otcem, žalobkyně tehdy přijet nemohla. S otcem se domníval, že diktatura padne, avšak ve výsledku se nic nestalo. Otec svědka P. odletěl zpět do vlasti, aby vše připravil pro odjezd svůj a matky pana P., a také jeho budoucí manželky. Nicméně začala druhá vlna covidu a žalobkyně ležela půl roku v nemocnici. Uzdravila se až v polovině roku 2021. Hledali pro ni cestu ven z Běloruska a našli ji přes Polské vízum. Dohodli se také, že se vezmou. Žalobkyně o sňatku řekla svým rodičům, kteří se o tom zřejmě někomu dalšímu zmínili, a začalo pronásledování, neboť svědek je nepřítel vlasti a je veden v různých seznamech nepohodlných lidí. Pro uzavření sňatku byl největší problém získat výpis z rejstříku trestů u žalobkyně. Pro takové potvrzení se musí jet do Běloruska. Žalobkyně se tam ale nemůže vrátit, neboť je také na seznamu a je proti ní vedeno trestní stíhání za podporu terorismu. Proto plánovali uzavřít sňatek v Gruzii, kde je to snazší a není potřeba výpisu z rejstříku trestů. Svědek chtěl také vidět svoji maminku, a proto chtěli udělat klasickou svatbu. To jim však nevyšlo, nakonec byly nuceni učinit sňatek po internetu. Nájemní smlouvu má svědek zatím pouze na sebe, podle ní musí bydlet svědek sám a nikdo jiný nemá právo společně s ním v bytě bydlet a zařídit si tam trvalý pobyt. Jedná se o studio o velikosti 30 m². S manželkou plánují změnu bydlení, kde již manželka bude. O finanční záležitosti se stará pouze manžel žalobkyně. Ze správního spisu soud také zjistil, že dne 13. 11. 2023 podala žalobkyně společně s manželem žádost o převzetí odpovědnosti za její řízení o mezinárodní ochraně Českou republikou místo Polské republiky.

24. S ohledem na výše shrnutý skutkový stav má krajský soud za to, že žalovaný nepostupoval ve správním řízení v souladu s dublinským nařízením, a tedy ani v souladu se správním řádem a zákonem o azylu.
25. Jak již bylo výše citováno dle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení, posuzuje žádost o mezinárodní ochranu jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III dublinského nařízení. Současně platí, že dle čl. 7 odst. 1 dublinského nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III. Pokud jde o hned následující čl. 8 dublinského nařízení, tak ten nelze v případě žalobkyně aplikovat, neboť se vztahuje na žadatele o mezinárodní ochranu, jimiž jsou nezletilé osoby bez doprovodu. Žalobkyně je osobou zletilou, a tedy v jejím případě se článek 8 dublinského nařízení neuplatní. Naopak hned následující článek 9 dublinského nařízení je na případ žalobkyně plně aplikovatelný. Z jeho dikce totiž vyplývá (jak bylo shora citováno), že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný ten členský stát, v němž má aktuální žadatel rodinného příslušníka, jenž v členském státě může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany, přitom bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, a to za předpokladu, že dotčené osoby své přání vyjádřily písemně. Shora citovaná skutková zjištění v předmětné věci jsou dle názoru soudu plně podřaditelná pod poslední citovaný článek 9 dublinského nařízení. Naopak závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí na str. 3 o tom, že kritérium uvedené v článku 9 dublinského nařízení není na případ žalobkyně aplikovatelné, neboť se může vztahovat pouze na případ, kdy neodpovědný členský stát zasílá žádost do jiného státu, je zcela nepodložený, nepravdivý, ve výše uvedeném kontextu nesrozumitelný, a tedy i nepřezkoumatelný. V tomto ohledu je třeba plně přisvědčit oprávněnosti námitek žalobkyně uplatněných v žalobě. Právě proto, že jsou kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňovaná v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III dublinského nařízení, měl žalovaný aplikovat na případ žalobkyně již toto kritérium uvedené v čl. 9 dublinského nařízení, které má i vzhledem

- k jeho pořadí uvedení v dublinském nařízení jednoznačně přednost před aplikací kritérií později uvedených (např. kritéria v čl. 12 dublinského nařízení).
26. Žalovaný zcela nesrozumitelně odmítl aplikovat na případ žalobkyně kritérium uvedené v čl. 9 dublinského nařízení. Přitom tomu věnoval pouze 1 větu a skutková zjištění učiněná ve věci žalobkyně se ani nepokusil pod kritérium tohoto článku podřadit. Naproti tomu ihned shledal (po vyloučení možnosti aplikace dalších kritérií uvedených v čl. 10 a čl. 11 dublinského nařízení), že v případě žalobkyně je nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 dublinského nařízení, neboť žalobkyně je držitelkou platného povolení k pobytu v Polské republice (platnost do dne 17. 4. 2026), pročez k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný členský stát, který toto povolení vydal (Polská republika). Mezi účastníky řízení je zcela nesporné, že žalobkyně je skutečně držitelkou platného povolení k pobytu v Polské republice (řešeno v kritériu uvedeném v čl. 12 odst. 1 dublinského nařízení), nicméně provedená skutková zjištění prokazují již naplnění dřívějšího kritéria uvedeného v čl. 9 dublinského nařízení, které má být aplikováno přednostně oproti kritériu uvedenému teprve v čl. 12 dublinského nařízení. Žalovaný se vůbec nezabýval rodinnými vazbami nebo manželstvím žalobkyně, popř. pobytem jejího rodinného příslušníka na území ČR na základě udělené mezinárodní ochrany a též ani společným písemným sdělením žalobkyně a jejího manžela, v němž vyslovili přání na posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu na území ČR, kde její manžel požívá doplňkové ochrany. Přitom dle dikce čl. 9 dublinského nařízení nemá být jakkoliv rozhodné, zda tato rodina či rodinné vazby, resp. manželství vzniklo již dříve v zemi původu (srov. článek 9 dublinského nařízení).
27. K nemožnosti aplikace čl. 9 dublinského nařízení na případ žalobkyně žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že se tento článek vztahuje jen „*na případ, kdy členský stát EU, který není odpovědný za posouzení žádosti, zasílá žádost do jiného státu.*“ Proto kritérium uvedené v čl. 9 dublinského nařízení nebylo dle žalovaného na případ žalobkyně aplikovatelné. Takové odůvodnění, proč žalovaný nepoužil článek 9 dublinského nařízení, soud považuje vzhledem k dikci tohoto článku i provedeným skutkovým zjištěním v předmětné věci na nesprávné, nedostatečné, nesrozumitelné, a tedy i nepřezkoumatelné. Takový závěr, jenž učinil žalovaný v napadeném rozhodnutí, jednoznačně z článku 9 dublinského nařízení nevyplývá (srov. odstavec 19 tohoto rozsudku, kde je uvedena přesná dikce čl. 9 dublinského nařízení).
28. Ze znění článku 9 dublinského nařízení jakýmkoliv způsobem nevyplývá, že by měla být jeho aplikace omezena pouze na určité případy předání žadatele o mezinárodní ochranu do jiného členského státu anebo převzetí žadatele o mezinárodní ochranu od původně příslušného členského státu. Věta, kterou žalovaný zdůvodnil vyloučení aplikace článku 9 dublinského nařízení na případ žalobkyně, je nejen velmi stručná, ale především nesrozumitelná a nelze z ní přesně vyčíst, na jakém právním základě žalovaný vyloučil aplikaci tohoto článku na případ žalobkyně. Současně lze potvrdit, že ani použitý náznak tohoto odůvodnění nekoresponduje s dikcí článku 9 dublinského nařízení. Žalovaný vůbec nevzal v úvahu v této věci provedená skutková ujištění, konkrétně zda by mohla být podřazena pod kritérium uvedené v článku 9 dublinského nařízení. Také zjevně neprovedl správný výklad tohoto čl. 9 dublinského nařízení, pročez nevzal v potaz tvrzené rodinné vazby žalobkyně, resp. uzavřené manželství, a to že na území ČR pobývá manžel žalobkyně pan K. P., jemuž byla udělena doplňková ochrana dne 19. 11. 2021 (v právní moci ode dne 2. 12. 2021), s prodloužením doplňkové

ochrany ze dne 22. 11. 2023 (v právní moci dne 18. 12. 2023) a platností až do dne 18. 12. 2025 (dle evidence žadatelů o mezinárodní ochranu, jenž má žalovaný k dispozici). Jak vyplývá ze správního spisu, uvedené informace měl žalovaný k dispozici již v průběhu správního řízení o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že žalobkyně s manželem písemně požádala v souladu s dikcí článku 9 dublinského nařízení o to, aby byla posouzena její žádost o mezinárodní ochranu v České republice (písemnost ze dne 13. 11. 2023). Žalobkyně také v závěru správního řízení připomněla dne 29. 11. 2023 v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí, že chce zůstat v ČR, protože zde má manžela. Tuto informaci tedy nemohl žalovaný při svém rozhodování opomenout a nevyhodnotit. Jak již bylo shora uvedeno, kritéria pro určení příslušného členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu se uplatňují dle pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III dublinského nařízení. Bude-li naplněno kritérium uvedené v článku 9 dublinského nařízení, neuplatní se již následně formulovaná kritéria, např. kritérium uvedené v článku 12 dublinského nařízení. Žalovaný aplikoval na případ žalobkyně právě kritérium uvedené v článku 12 dublinského nařízení, z čehož vyplynulo, že pro posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu je příslušné Polsko. Přitom však vůbec nezohlednil (a nesprávně vyloučil) předchozí kritérium uvedené v článku 9 dublinského nařízení, jenž je zařazeno ještě před článkem 12 dublinského nařízení, a mělo tak mít přednost při aplikaci, pokud tomu odpovídala skutková zjištění daného případu.

29. Žalobkyně ještě v žalobě rozporovala odůvodnění žalovaného k nemožnosti aplikace článku 17 odst. 1 dublinského nařízení na tento případ. Z uvedeného článku vyplývá, že se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když není podle kritérií stanovených tímto nařízením příslušný. V takovém případě mohou hrát roli humanitární důvod, rodinné nebo kulturní důvody, případně sloučení jiných členů rodiny. Rozhodne-li se členský stát, že žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto ustanovení posoudí, stává se příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. Žalovaný zdůvodňoval nevhodnost aplikace tohoto kritéria na případ žalobkyně nejen tím, že žalobkyně se nepotýká s žádným závažným zdravotním omezením, je soběstačná a v ČR nemá zformovány žádné kulturní vazby, ale také tím, že se na ni nepohlíží jako na rodinného příslušníka, protože sňatek (žalovaný jej nijak nezpochybnil) s K. P. uzavřela až po odchodu z vlasti (čl. 2 písm. g) dublinského nařízení), a i způsob jejich společného žití neukazuje na trvalý vztah, protože v minulosti se jen dlouhodobě vzájemně navštěvovali a společný život nesdíleli. Za této situace žalovaný uzavřel, že žalobkyně má platné povolení k pobytu na území Polské republiky, může cestovat i po členských státech EU, a proto její případné vycestování do jiného členského státu nebude představovat nepřiměřený zásah do jejího práva na rodinný život. Uvedené argumentaci žalovaného nemohl krajský soud přisvědčit. Nemožnost aplikace čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení na případ žalobkyně žalovaný zdůvodnil především tím, že žalobkyně s manželem dosud nesdílela společnou domácnost, vzájemně se navštěvovali v Polsku a v ČR a přesun žalobkyně do Polska by neměl být nepřiměřeným zásahem do jejich rodinného života. K tomu soud uvádí i s ohledem na výklad shora, že způsob jejich dosavadního rodinného života nebude relevantní, neboť v případě správné aplikace čl. 9 dublinského nařízení, jenž má přednost před uplatněním čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení, má být zkoumáno pouze to, zda žalobkyně má na území ČR rodinného příslušníka, jenž zde může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve

v zemi původu, a dále zda tyto dvě dotčené osoby písemně vyjádřily své přání na posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu na území ČR. Při splnění těchto předpokladů uvedených v čl. 9 dublinského nařízení by tak měl být příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu daný členský stát (Česká republika). Za takové situace by pak již nebylo důvodu aplikovat na případ žalobkyně kritérium pozdější, tedy kritérium uvedené v čl. 17 odst. 1 dublinského nařízení. Žádost o mezinárodní ochranu posuzuje vždy jediný členský stát, jenž je příslušný podle kritérií uvedených v dublinském nařízení.

30. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud nemohl ztotožnit s postupem žalovaného a jeho závěry v uvedené věci, z čehož byla nesprávně dovozena nepřípustnost žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, když k posouzení této žádosti měl být příslušný jiný členský stát EU. Z těchto důvodů pak žalovaný také nesprávně zastavil správní řízení o podané žádosti ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu.

V. Závěr a náklady řízení

31. Z výše uvedených důvodů soud shledal napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost i nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Proto soudu nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). V novém řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci úspěšná žalobkyně o přiznání náhrady nákladů řízení nepožádala a krajský soud ani ze spisu nezjistil, že by jí nějaké náklady vznikly. Naproti tomu žalovaný byl v řízení neúspěšný, a nemá tak právo na náhradu nákladů řízení. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. února 2024

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně